

individuelle Eiendomme efter Contracter, Hævd eller anden saadan før Udkomst, men ikkun om Forandring ad Lovgivningsveien af reglementariske Forordninger om visse locale Forhold, hvilke Forordninger i sin Tid ligeledes ere udgaaede fra Statsmagten efter dennes frie Bestemmelse og Skjøn over de daværende Forhold. — Endelig vilde der fra Formens Side være saadanne Vanskeligheder forbundne med et Sogsmaal for Retten, at en Forbeholdenhed deraf vilde være illusorisk og upassende.

Det er paaberaabt, at, om endog Retsspørgsmaalene bør bevares som foranført, have dog de Vedkommende staaet i en undskyldelig Bildfarelse, naar de have troet sig i Besiddelse af en større Ret, end de virkelig havde. Det er heller ikke uantageligt, at flere have befundet sig i en saadan Bildfarelse, om end ikke ganske uden egen Skyld; og saavel af Hensyn dertil, som efter Indholdet af Plac. 16de April 1841, formener Udvalget, at Billighed taler for at lempe Overgangen til de nye Forhold paa en saadan Maade, at der forundes de Paagældende en Tidsfrist til at indrette sig med Hensyn til disse nye Forhold. Der er forsaavidt en Uoverensstemmelse mellem det Lovudkast, der nu foreligger, og det, som var fremlagt paa en tidligere Rigsdag, idet dette indeholdt en Bestemmelse om, at det indtil 1ste Januar 1760 skulde have sit Forblivende ved det i Rescr. 28de April 1739 V. § 2 bestemte Antal af Bagergaarde, saa at der i denne Mellemtid ikke maa drives fuldstændigt Bageri her i Staden, uden i disse, hvilken Bestemmelse er udeladt i det senere Lovudkast, der saaledes medfører, at flere Bageriers Anlæg i Mellemtiden kan bevilges. Udvalget er vel ganske enig i, at det til enhver Tid har staaet Statsmagten aabent at bevilge Anlæg af Bagerier udenfor de 50; men man finder, at, ligesom dette dog hidtil har været noget extraordinært, saaledes er der særdeles Anledning til ikke alene ikke at benytte, men endog at fiksere de Vedkommende mod saadanne overordentlige Bevillinger i den Overgangsperiode, da de skulde samle Kræfter til at møde den senere friere Concurrance. Udvalget

finder ingen Betænkelse derved med Hensyn til Indvaanernes Forsyning med godt og billigt Brød, deels da Lovudkastets § 1 hjemler større Frihed til at anlægge og drive fuldstændigt Bageri paa Byens Grund udenfor Fæstningsværkerne, og § 2 udvider Fribagernes Arbeidskraft, og deels da man, saasnart det maatte være fornødent, kan ophæve Forbuddet imod, at udenbyes Bagere indføre deres Brød at sælge i Kjøbenhavn (Placaten af 18de Marts 1772).

Stuttelig tillader Udvalget sig angaaende Lovforslagets enkelte Paragrapher at tilføje:

Til § 1. Efter Rescript af 15de August 1806 og øvrige ældre Bestemmelser har der ikke været forekrevet noget vist Antal af Bagerier paa Byens Grund udenfor Fæstningsværkerne, saa at Ingen har havt nogen virkelig eller tilsyneladende Ret til at modsætte sig en stigende Concurrance. Saadanne Bageriers Anlæg har hidtil udfordret Bevillinger; men den større Frihed, som Grundloven byder, medfører, at Bevillingssystemet maa ophøre. Vi have saaledes Intet mod § 1 at erindre.

Til § 2. Erfaring har lært, at Hensigten med at tilstede Fribagere at etablere sig ikke er opnaaet, idet de ere bundne til saamange Indstrænkninger, at næsten Ingen vil indtræde i dette Forhold, hvilket virker skadeligt med Hensyn til Bagerisvendenes Fremtid. Lovudkastet vil forskaffe Fribagerne en forøget Arbeidskraft, som de trænge til, og vi anbefale § 2.

Til §§ 3 og 4. Disse Paragrapher have foranlediget Behandlingen af det Retsspørgsmaal, som Udvalget har drøftet i nærværende Betænkning. I Henhold dertil slutte vi os til disse Dele af Lovudkastet, dog med den i Billighedshensyn grundede Modification, som foran er berørt.

I Uoverensstemmelse med det Foranførte har Udvalget den Ære at indstille det omhandlede Lovudkast til Vedtagelse, dog saaledes at i Slutningen af § 3 Punktum forandres til Semicolon, hvorefter tilføies:

„hvorefter det indtil 1ste Januar 1860 skal have sit Forblivende ved det i kong. Resol. 28de April 1739 V. § 2 bestemte Antal Bagergaarde, saaat der i denne